SHANTI-oktober 2019 nummer 8, Erkenningsnr. P 908078

BELGISCHE THEOSOFISCHE VERENIGING

Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

TAK VREDE GENT

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie.

UITGEVER: Marcel Eeckman, Sisalstraat 1, 9000 Gent. Email: marcel.eeckman@telenet.be
KANTOOR VAN AFGIFTE: 9030 Gent-Mariakerke.

De doelstellingen van de Theosofische Vereniging zijn:

- **Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur**
- **Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen**
- **Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren**

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Missie van de Theosophical Society (Adyar)

Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten deze maand

Studieavonden iedere maandag (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u in het Kollekasteel te 9030 Gent-Mariakerke, Groenestaakstraat 66-68. Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.
Meer info op **www.theosofiegent.be en www.ts-belgium.be**

Maandagen	oktober 2019
07/10	Cursus Inleiding Theosofie: Waar bevindt zich de Hemel?
14/10	Uit het voorwoord van; "De mens, God en het "Universum".(Taimni). Ivan De Wilde
21/10	Lezing: PowerPoint presentatie: De Kometen
28/10	Boekbespreking: Het goddelijk plan. Barborka Deel 1.

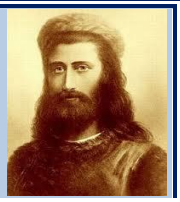
In dit nummer

Over 'god' – Koot Hoomi 2
Waarom natuurrampen – Jean Delville 4
Is het leven rechtvaardig? 8

Bescherming persoonsgegevens**: **Alle informatie over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de AVG (algemene verordening gegevensbescherming) Eu zijn te bekomen via email: info@ts-belgium.be

Over 'God'

Mahatma Koot Hoomi

Geschreven door een van HP. Blavatsky's leraren in 1881-82 (Koot Hoomi) aan Hume, een Engelsman geïnteresseerd in occulte filosofie. K.H. bespreekt Hume's vragen over god en levert ook commentaar op een manuscript waarin Hume zich krachtig uitsprak voor het noodzakelijke bestaan van God als een 'hoogste, almachtig, intelligent wezen'. Verkort uit De Mahatma Brieven aan A.P. Sinnett, Brief 10 en 22.

Noch onze filosofie, noch wijzelf geloven in een god en allerminst in een, wiens persoonlijk voornaamwoord met een hoofdletter H moet worden geschreven. Onze filosofie valt onder de definitie van Hobbes.

Ze is bij uitstek de wetenschap van gevolgen door hun oorzaken en van oorzaken door hun gevolgen en omdat het ook de wetenschap is van dingen afgeleid van een eerste beginsel, zoals Bacon het definieert, moeten wij dit beginsel eerst kennen vóór we het aannemen of zelfs de mogelijkheid ervan accepteren.

We weten dat er planetaire en andere spirituele levens zijn en wij weten dat er in ons stelsel niet zoiets als God bestaat, persoonlijk of onpersoonlijk. Parabrahm is niet een god, maar HET ABSOLUTE, onveranderlijke wet en Īśvara (het opperwezen) is het gevolg van Avidyā (niet weten) en māyā, gebaseerd op de grote begoocheling.

Het woord 'God' werd uitgevonden om de onbekende oorzaak aan te duiden van die gevolgen die de mens bewonderde of vreesde, zonder ze te begrijpen en omdat wij beweren die oorzaak en oorzaken te kennen, zijn we in staat te verklaren dat er geen God of goden achter staan.

Het godsbegrip is geen aangeboren, maar een aangeleerd idee. Maar terwijl wij aan alle verschijnselen die uit de oneindige en onbegrensde ruimte, duur en beweging, voortkomen, stoffelijke, natuurlijke, waarneembare en bekende oorzaken (voor ons althans) toekennen, kennen de theïsten er spirituele, bovennatuurlijk een onbegrijpelijke en onbekende oorzaken aan toe.

De God van de theologen is eenvoudig een denkbeeldige macht. Ons hoofddoel is de mensheid van deze nachtmerrie te verlossen, de mens het goede te leren ter wille van het goede en met zelfvertrouwen door het leven te gaan in plaats van op een theologische kruk te steunen, die ontelbare eeuwen de directe oorzaak was van vrijwel alle menselijke ellende.

Wil men ons ENE LEVEN, onveranderlijk en onbewust in zijn eeuwigheid, aanvaarden en beschouwen als God, dan mag men dat doen en zo aan nog een totaal verkeerde benaming vasthouden. Maar dan zal men met Spinoza moeten zeggen dat er geen andere substantie bestaat en voor ons denkbaar is dan God. Daardoor wordt men pantheïst.

Als we de theïst vragen, is uw God een vacuüm, ruimte of stof, dan antwoorden zij nee. Toch houden ze vol dat hun God de stof doordringt, hoewel hijzelf geen stof is. Als we spreken over ons ENE LEVEN, zeggen we ook dat dit elk atoom van de stof doordringt, ja de essentie ervan is en dat het daarom niet alleen overeenkomst vertoont met de stof maar ook alle eigenschappen ervan bezit, enz.

Het is dus stoffelijk, ja de materie zelf. Hoe zou een hoog intelligente mensheid, de mens de kroon van de rede, zich uit een blinde, niet-intelligente wet of kracht hebben kunnen ontwikkelen!

Maar als we zo redeneren, kan ik op mijn beurt vragen hoe geboren idioten, redeloze dieren en de rest van de 'schepping' kunnen geschapen zijn door, of zijn ontwikkeld uit absolute Wijsheid, als deze laatste een denkend, intelligent wezen is, de schepper en heerser van het Heelal? 'Zal God die het oog heeft gemaakt niet kunnen zien? Zal God die het oor heeft gemaakt zelf niet horen?' Maar door zo te redeneren zou men moeten toegeven dat door het scheppen van een idioot, God een idioot moet zijn; en dat hij die zoveel redeloze wezens maakte, zoveel fysieke en morele monsters, zelf een redeloos wezen moet zijn.

Onze leer over het ene leven is identiek aan die van de Advaitī (aanhanger van de niet-dualistische Vedānta-school van het hindoeïsme) met betrekking tot Parabrahman. En geen waarachtige filosofisch geschoolde Advaiti zal zich ooit een agnosticus noemen, want hij weet dat hij Parabrahman is en in elk opzicht identiek aan het universele leven en de universele ziel, de macrokosmos is de microkosmos en hij weet dat er geen God is afgescheiden van hemzelf, geen schepper en geen wezen.

Baron Paul Henri Thiry d'Holbach

Intelligentie, zoals die bij onze Dhyani-Chohans (spiritueel ontwikkelde wezens) wordt gevonden, is een vermogen dat slechts een organisch of bezield wezen kan toebehoren hoe onweegbaar, of liever onzichtbaar de stof van hun structuur ook is. Intelligentie sluit de noodzaak van denken in; om te denken moet men ideeën hebben; ideeën veronderstellen zintuigen, die fysiek stoffelijk zijn, en hoe kan iets stoffelijks tot zuivere geest behoren? Als men hiertegen inbrengt dat het denken geen eigenschap van de stof kan zijn, zouden we willen vragen, waarom niet?

We moeten een onweerlegbaar bewijs van deze veronderstelling hebben vóór we haar kunnen aanvaarden.

De theoloog zouden we willen vragen wat zijn God ervan weerhield, die toch de schepper van alles zou zijn, aan de stof het vermogen tot denken te schenken en als hierop wordt geantwoord dat het Hem blijkbaar niet behaagde dat te doen, dat het zowel een mysterie als een onmogelijkheid is, dan zouden we erop staan, te vernemen waarom het meer onmogelijk is dat de stof geest en denken voortbrengt, dan dat de geest of het denken van God de stof voortbrengt en schept.

Terwijl we de theïstische theorie met minachting afwijzen, verwerpen we evenzeer de mechanistische theorie, die leert dat bewustzijnstoestanden door het rangschikken van de hersenmoleculen worden teweeggebracht; en we hebben al even weinig respect voor die andere hypothese, dat moleculaire beweging door bewustzijn wordt voortgebracht.

Waar geloven we dan wel in? Wel, we geloven alleen in stof, in stof als de zichtbare natuur en stof in haar onzichtbaarheid, als de onzichtbare, overal aanwezige, almachtige Proteus, met haar onophoudelijke beweging die haar leven is en die de natuur aan zichzelf onttrekt, want zij is het grote geheel waarbuiten niets kan bestaan.

Want, zoals [d'Holbach] terecht beweert, 'beweging is een wijze van bestaan die noodzakelijkerwijs uit de essentie van de stof voortvloeit; dat de stof beweegt door haar eigen bijzondere energieën; dat haar beweging te danken is aan de kracht die eigen is aan de stof; dat de verscheidenheid van beweging en de daaruit voortvloeiende verschijnselen voortkomen uit de verscheidenheid van de eigenschappen en de combinaties die oorspronkelijk in de oermaterie worden gevonden waarvan de natuur de verzameling is en waarvan uw wetenschap minder weet dan een van onze Tibetaanse Yak-drijvers weet van de metafysica van Kant.

Het bestaan van de stof is dus een feit; het bestaan van beweging is ook een feit, hun zelfstandige bestaan en eeuwig durend of onvernietigbaar is een derde feit. En de gedachte aan zuivere geest als een WEZEN of een BESTAAN welke naam u daaraan ook wilt geven is een hersenschim, iets wat volslagen absurd is.

WAAROM NATUURRAMPEN?

Jean delville

In La Revue Théosophique Belge, het tijdschrift van de Belgische afdeling van de Theosofische Vereniging uit het begin van de 20ste eeuw, vonden we een artikel geschreven door Jean Delville (1867– 1953). Delville, eerder een realistisch, doch later een symbolistisch dichter en kunstschilder, werd lid van de Theosofische Vereniging eind van de jaren 1890. In 1910 werd hij secretaris van de Belgische afdeling en daarna, van 1911 tot 1913 was hij Secretaris Generaal van de Belgische Theosofische Vereniging.

De titel van het artikel is: Waarom natuurrampen?

Ook nu nog een actueel onderwerp want, de afgelopen jaren werd de wereld meerdere keren opgeschrikt door natuurrampen van ongekende omvang. Televisie, kranten, tijdschriften enz. geven ons een beeld van de verwoestende krachten van aardbevingen, overstromingen, vulkaanuitbarstingen, enz.

Bij het zien van al de vernielingen, het leed van de getroffenen, kan niemand onverschillig blijven. We treuren om hen die de ramp niet hebben overleefd. We leven mee met de ellende en het verdriet van al diegenen die zijn achtergebleven. We helpen waar het kan en zo goed het kan en we stellen ons terecht de vraag.

Waarom al deze natuurrampen?

Na het eerste en intense gevoel van horror dat ons omhelst door het verbijsterend spektakel van natuurrampen, zoals deze die vernieling zaaide, die dood brachten op Sicilië en in Calabrië[1], terwijl het hart als verpletterd blijft onder het gewicht van een medelijden zo intens dat ze onvermogend is, stelt de geest zich deze angstige en ontzaglijke vraag:

Wat is het waarom van dergelijke catastrofes?

Zijn ze het onverbiddelijke feit van het blind noodlot, dat ligt in de chaos van gevaar, obscure en aardse krachten? Zijn zij eerder noodzakelijke activiteiten voor de mysterieuze evolutie van de aarde en de evolutie van het menselijke ras?

De wetenschapper die, vanuit een zuiver wetenschappelijke zienswijze, enkel de uitwendige vaststelling doet van een aardbeving, verwerpt met de glimlach op de lippen elk idee van een ingrijpen of een onzichtbare reden.

Beweert zelfs, door de periodiciteit quasi rekenkundigheid van het fenomeen, enkel het fatale spel van de fysieke krachten van de natuur te zien.

De religieuze mens, vooral de katholieke gelovige, ziet hierin het bijgelovig spontane resultaat van de hemelse wraak. Dit zijn, en men moet het zeggen, de twee meest gebruikelijke wijzen om naar deze onthutsende rampen te kijken. Is dit het enige dat men kan aanhalen in dergelijke omstandigheden?

Het scepticisme van de geleerde en het bijgeloof van de gelovige, zijn dit werkelijk de twee enige mogelijke zienswijzen? Volstaat dit voor de Wetenschap om in de waarheid te staan?

Volstaat dit beven voor zijn wraakzuchtige ‘God,’ voor de religie om de waarheid te zeggen? Ik denk het niet. De reden en het gezond verstand verwerpen enerzijds een blinde opvatting van de

Natuur en anderzijds een zo godslasterende opvatting van het Goddelijke.

Het blijft inderdaad tussen deze twee hypothesen, de wetenschappelijke en de religieuze, een rationele verklaring die, zelfs minder gebruikelijk dan de twee andere, niet minder verdienstelijk is om er even over te mediteren.

Het is de Theosofie die het ons aanbiedt. De theosofische verklaring heeft op zijn minst het voordeel, wat bij de twee andere theorieën het verstand ontzettend kwetst, te verenigen.

Want, daar waar de orthodoxe gelovige de 'vinger van 'God' ziet, vindt de materialist er opnieuw een gelegenheid in om triomfantelijk te verkondigen dat er geen God is omdat er geen gerechtigheid is.

En omdat er geen blinde krachten in de natuur zijn. Hieruit komt enkel voort, als alleenheerser:

HET TOEVAL!

De enige logica zegt ons dat de 'God-Toeval' van de materialist even onzinnig en ook onmogelijk is als de wraakzuchtige 'God' van de gelovige. Maar er bestaat een wet, de grote wet van oorzaak en gevolg wat KARMA wordt genoemd.

Deze wet toont ons dat er in werkelijkheid, noch straf, noch beloning is, maar altijd zonder ophouden, in de ononderbroken reis van de Evolutie die het Karma in evenwicht herstelt.

Het is dus niet, zoals sommigen zouden denken, de Wet van Karma die straft of beloond, het is de mens die zichzelf straft of beloond door, hetzij in harmonie te werken met het moraal evenwicht van de wereld, hetzij door dit evenwicht te verbreken door zijn niet harmonieuze acties. Er is dus geen voorzienigheid, noch een blind noodlot in de volbrenging van de menselijke bestemmingen.

We beschouwen met verbijstering, een mysterie dat we zelf hebben voortgebracht en raadsels die we weigeren op te lossen, vervolgens beschuldigen we de Grote Sfinx ons te hebben verslonden, zegt heel duidelijk de grote occultiste H.P. Blavatsky, in de Geheime Leer.

Of, de noodzakelijkheden van de menselijke evolutie, dubbele evolutie: zichtbaar en onzichtbaar zijn onlosmakelijk verbonden met de evolutie van de continenten.

Het geografisch aspect van de wereld verandert volgens de evolutie van de rassen en volgens het verloop van de beschavingen.

De vernietiging door het vuur van Lemurië en deze van Atlantis door het water zijn hier grote voorbeelden van. De cyclische wet van evolutie van de Rassen brengt periodiek deze grote natuurrampen geheel of gedeeltelijk met zich mee.

De universele geschiedenis toont het aan en alle grote leringen van het ontstaan van het heelal vermelden de reeks van continentale catastrofen, die geleidelijk onze aarde en de menselijke soort veranderden. De hevige kleine rampen en de kolossale aardbevingen worden in de annalen van het merendeel van de naties herinnerd, zegt H.P. Blavatsky.

Het dalen en stijgen van de continenten is steeds in werking. De gehele Zuid-Amerikaanse kust werd opgestuwd met 3048m tot 4572m en verlaagde opnieuw in een uur tijd. Huxley heeft aangetoond dat de Britse Eilanden tot viermaal toe overspoeld werden door de oceaan, daarna was er terug stijging en werden ze opnieuw bevolkt.

De Alpen, de Himalaya en het ketengebergte van de Andes zijn allen het resultaat van afzetting op de bodem van de zeeën, daarna opgestuwd, door titanische krachten, tot hun huidige hoogte. De Sahara was het bekken van een Miocene zee [2].

Gedurende de vijf tot zes laatste miljoen jaren zijn de kusten van Zweden, Denemarken en Noorwegen opgestuwd met 61m tot 91m, in Schotland werden kusten opgestuwd met uitstekende rotsen en geïsoleerde blokken die de actuele kust overstijgen, uitgevreten door inhalige golven.

Het noorden van Europa stijgt nog steeds uit boven de zee en Zuid-Amerika geeft ons het fenomeen van opgestuwde kusten over een lengte van meer dan 1600 km, die momenteel een hoogte hebben bereikt tussen de 30 en 400 m boven het niveau

van de zee. Aan de andere kant, stort de kust van Groenland snel in, zodat de Groenlandse bevolking vermijdt op de kust te bouwen. Al deze fenomenen zijn zeker. Waarom zouden deze geleidelijke veranderingen, in ver vervlogen tijden, niet plaats hebben gevonden door gewelddadige rampen, wanneer rampen als deze zich ook nu, in deze dagen, nog voordoen op een kleinere schaal, zoals, bv. het geval van het eiland Soenda waar 80.000 Maleisiërs werden vernietigd?

Kleine Soenda eilanden

Deze rampen, groot en klein, spelen een rol in de evolutie van de wereld. Zij bezitten een diepe reden van ZIJN, welke ook de niet samenhangende verschijningen van hun onverbiddelijke periodiciteit moge zijn.

Het zijn enorme krachten, intelligente krachten, onbekend door de mensen, die voorafgaan aan deze gedeeltelijke of gehele veranderingen van de continenten en altijd volgens een strikte en evenredige toepassing van Karmische oorzaak, d.w.z. in een exacte evenredigheid van het collectief KARMA.

Want het Karma is tegelijkertijd individueel, familie gebonden, sociaal, nationaal en Ras gebonden. Neen, de natuurrampen zijn geen 'ongelukken' van de natuur. Zonder ze blindelings op rekening van de wil van 'God ', noch ze onder een blind noodlot te plaatsen, kunnen we zeggen dat ze het onvermijdelijk effect zijn van een Immanente Gerechtigheid **(een zich in het verloop der geschiedenis noodzakelijk en onvermijdelijk openbare gerechtigheid)** m.a.w. het resultaat van de Wet van Ethisch Oorzakelijk Verband.

Maar zo denkt men, welke is de natuur van deze intelligente krachten, deze omwentelingen van de dood, waar zoveel menselijke levens gruwelijk opgeofferd worden? In werkelijkheid zijn deze krachten entiteiten, die behoren tot een speciale hiërarchie van het Onzichtbare.

Men heeft ze al meermaals genoemd als de Geesten van de Natuur. Ze staan in werkelijkheid in direct contact met de Elementen. De oosterse filosofie duidt ze aan onder de naam Deva's, zij die de naties beheren en leiden, volgens de noodzakelijkheden van het collectief Karma. Om hun kosmische functie te vervullen, hebben deze Deva's verschillende soorten lagere entiteiten, een oneindige verscheidenheid tot hun beschikking. Zij maken gebruik van deze krachten, deze energieën van de natuur om het plan van de evolutie van de wereld uit te voeren, door het geografisch aspect van de aarde te veranderen door vernielingen, storingen en rampen van alle aard, zoals aardbevingen, lawines, overstromingen, uitbarstingen, enz.

De dag dat de wetenschap erkent, dat de Krachten van de Natuur, een enorm en ontzaglijke hiërarchie van Wezens zijn, die elk handelen volgens een vastgelegd plan en die hun energieën bundelen om de evolutie uit te voeren.

Die dag zal een enorme stap worden gezet in het begrijpen van de grote fenomenen van de Natuur. Maar niet, alvorens het Astrale Plan en het onzichtbare leven, voor de wijze, een realiteit is geworden, want het is op het Astrale en het Etherische Plan dat men deze mysterieuze hiërarchie in actie kan zien.

Hetzij tegen de menselijke wil in, wanneer de wetten van handeling en gedraging het evenwicht schenden, hetzij samenwerkend, wanneer de mens de harmonie tot stand brengt. Men zal dan beter de weidsheid en de afschuw van de natuurrampen begrijpen die deze Krachten uitlokken, wanneer men zal weten dat het inzicht van het Onzichtbare helemaal niet hetzelfde is als het zichtbare, het onze.

Voor ons is de vernietiging van een fysieke vorm, een menselijk lichaam, inderdaad een verschrikkelijke zaak. De gewelddadige dood lijkt

het grootste van alle kwaad. We zijn hier logisch, met de graad van onze gevoeligheid en de beperking van ons fysiek bewustzijn.

Voor de Deva's, belast met het uitvoeren van het Karma van de mensheid, is dit niet het geval. Deze fysieke vorm, ons lichaam, waaraan we zoveel gehecht zijn, heeft voor hen, slechts de waarde van een kledingstuk. Het verlies van deze materiële vorm, in welke onze ego's momenteel gevangen zitten, is in hun ogen, een wenselijke en noodzakelijke verlossing.

De dood, zelfs gewelddadig, wordt dus door hen gezien als een groot voordeel. Dus, het vernietigen van 'mensenlevens' is voor de Deva's een manier van verlossing. Ze bieden dus werkelijk hulp aan de mensen, wanneer hun fysieke kledingstuk schadelijk is geworden voor hun morele en spirituele evolutie.

Niet, dat moord in hun ogen een goede actie is, verre van! De crimineel doodt door een verlangen, een belang, een egoïstische passie, iets persoonlijks. De Karmische Deva reageert niet, onder geen enkele vorm, op een persoonlijke impuls; dat is de onpersoonlijke actie van de wet van Karma.

Indien de Deva doodt, zowel individueel als massaal, wil dit zeggen dat hij deze dood ziet als een gunstige gelegenheid, aangeboden door het Karma, aan de betrokken individuen.

De Deva is de trouwe en onfeilbare uitvoerder, om de Karmische schulden opgebouwd gedurende vele verschillende levens, d.w.z. ontelbare reïncarnaties, af te lossen. Tijdens een ramp, hoe afschrikwekkend ook, worden zij die de ramp overleven, en er zijn er altijd door de Deva-vernietiger, in omstandigheden geplaatst die hen toelaten te ontsnappen aan de omringende ramp.

Het Karma functioneert op een feilloze manier en enkel de Immanente Gerechtigheid vergist zich nooit. Deze enkele zinnen hebben niet de pretentie alle licht te werpen op een zo belangrijk onderwerp dat, om goed begrepen te worden, vraagt om een uitgebreidere toelichting.

Mijn intentie is beperkt tot het vestigen van de aandacht, om op een meer rationele manier de reden – het 'Zijn' – van deze enorme tragedies te verklaren. Rampen die zich afspelen in het drama van de wereld en die het bewustzijn van de ontredderde mens verwarren.

Tot zover deze zeer beknopte uitleg om aan te tonen dat natuurrampen de manifestatie zijn van de Cyclische Wet, de Wet van Evolutie, aan welke we een Morele Wet, de Wet van Karma vasthangen. Ik ontken niet dat velen het idee over de natuurrampen, als zijnde een noodzakelijkheid voor de vooruitgang van de Evolutie, verwerpen.

De geschiedenis van onze planeet geeft echter antwoord. Het is een Meester van het Oosters Occultisme die zei: Waarom geven uw geologen niet toe dat onder de continenten die ze onderzochten er op onpeilbare diepten, of beter, onder de bedding van de onpeilbare oceanen, mogelijks andere nog oudere continenten liggen, waarvan de lagen nooit geologisch werden onderzocht en waarvan het bestaan op een dag alle huidige theorieën zou kunnen breken? (Mahatma brieven blz. 163)

Waarom niet toegeven dat onze huidige continenten, net zoals Lemurië en Atlantis, al meerdere malen werden overspoeld en de tijd hebben gehad om terug te verschijnen en asiel te geven aan nieuwe groepen mensen en beschavingen; dat wanneer de eerste geologische breuk zich zal voordoen, op het moment van de volgende natuurramp, in de reeks van periodieke rampen die plaatsvinden vanaf het begin tot het einde van elke Ronde, zullen onze continenten verdwijnen onder water, terwijl de Lemurische en Atlantische terug zullen verschijnen?

De krachten van de Natuur zijn nog niet uitgeput. Er zullen aan de oppervlakte van onze planeet nog heel wat uiterlijke veranderingen plaatsvinden,

hoelang de tussentijden ook mogen zijn. Alles, groot of klein, komt op het juiste moment aan de orde in de nooit ophoudende evolutie. Laten we kalm en sterk blijven voor het grootse en soms verschrikkelijke spektakel van het evoluerende Leven, dat tot einddoel het goede en de perfectie van de wezens heeft – en proberen we zuiverder en beter te worden, om te kunnen werken in harmonie met de grote intelligente krachten, tot uitvoering van het goddelijke in ons en voor de vrede van de wereld!

Uit : La Revue Théosophique Belge – 1ste jaargang, nr. 1 – april 1909

1-Zware aardbeving in december 1908 – 78.000 doden
2-Het Mioceen is een tijdperk in de geologische tijdschaal, dat duurde van 23.03 miljoen tot 5.332 miljoen jaar.

Is het leven rechtvaardig?

M. Eeckman

Miljoenen mensen gaan gebukt onder persoonlijk verdriet en vragen zich af waarom hun ene kind met een beperking wordt geboren en gedoemd is om vroeg te sterven, terwijl zijn broertjes en zusjes niets mankeren en over alle mogelijkheden beschikken. Waar is de rechtvaardigheid en barmhartigheid in een heelal dat zou worden bestuurd door een alles liefhebbende God?

Voor gekwelde ouders is het maar een schrale troost als ze te horen krijgen dat het de wil van God of Allah is, of het uitwerken van oud karma.

Op het persoonlijk vlak worden we allemaal geconfronteerd met problemen zoals zich ongelukkig voelen, angst, zorgen, maatschappelijke druk, lichamelijke en emotionele pijn, ziekte, de dood en honderden andere zaken die een bedreiging vormen voor rust, sereniteit, zingeving en geluk in het leven. Niemand wordt vrijgesteld van deze bedreigingen. We worden geboren in een leven vol conflicten en de meerderheid van de mensheid wordt geboren bij ouders die niet weten hoe ze moeten omgaan met grote levensvraagstukken.

Ook al is dit ten dele waar vanuit het standpunt van onze innerlijke god, de oorzaak en de genezing van het lijden zijn een diep mysterie en zullen dat blijven totdat we, achter de woorden van alle leringen die de mensheid vanaf Boeddha's tijd tot op de huidige dag ontving, met ieder atoom van ons wezen het mededogen voelen van het goddelijk doel achter alles wat er gebeurt.

Misschien is mijn gedachte verkeerd, maar ik geloof dat we een aangeboren afwijking kunnen zien als een straf voor een verkeerde daad in een vorige incarnatie. Die stelling komt op mij over als hoogst onrechtvaardig. Een mens kan niets weten over zijn vorige leven en wat voor zin heeft een straf als de gestrafte niet eens weet dat hij of zij op de een of andere manier een verkeerde daad heeft begaan?

Ben er ten volle van overtuigd dat de natuur (wat dat ook mag zijn) noch wreed noch vriendelijk is, maar alleen onverschillig. En ik rangschik aangeboren afwijkingen in de categorie van gevolgen van die onverschilligheid.

De vraag wat voor zin het heeft om iemand in dit leven te straffen, wanneer hij niet weet wat hij in een vorig leven verkeerd heeft gedaan, is moeilijk te beantwoorden. Ze roept ook een tweede vraag op: 'Waarom herinneren we ons onze vorige levens niet?' Het lijkt eenvoudiger als we dat wel deden, want als we wisten waar we over de schreef zijn

gegaan, zouden we ons niet zo hevig verzetten tegen het onder ogen zien van de consequenties.

Ook zouden we dan kunnen zien waar we verbeteringen moeten aanbrengen. Gelukkig is de natuur waarmee we het heelal in zijn totaliteit bedoelen, als een levend wezen, een organisme, wijzer en meedogender dan wij. Stel dat we ons wel ten volle bewust waren van ons verleden, dan zou ons leven ondraaglijk worden: voortlevende herinneringen aan dwaasheden en wandaden zouden een enorme schaduw kunnen werpen, terwijl de herinnering aan onze successen ons lui en zelfvoldaan zou kunnen maken.

Erger nog: een terugblik op de zwakheden en sterke punten van onze vroegere familie, vrienden en bekenden zou een rampzalig effect kunnen hebben op onze huidige relatie met hen.

Toch herinneren we ons ons verleden wél, want we zijn dat verleden zelf: we zijn het karma, het resultaat van onze eeuwenlange ervaring dat zich nu ontplooit. Toegegeven, onze fysieke hersenen, die opnieuw zijn gevormd voor dit leven, kunnen zich er weinig van herinneren, maar dat is niet ons hele wezen.

De Vedãnta-leer over sũtrãtman, van het Sanskrietwoord sutra, 'draad', en Atman, 'zelf', is hier belangrijk.

De reeks persoonlijkheden die we van leven tot leven aannemen zijn aan een 'draad-zelf' geregen als kralen aan een koord. Hoewel de kralen, ofwel persoonlijkheden, zich slechts ten dele bewust zijn van het stralende zelf dat hen met elkaar verbindt en waaruit ze hun levenskracht putten, bewaart ons individuele Atmische zelf, of de sũtrãtman, wél de herinnering aan de ervaringen van zijn persoonlijkheden en plukt daarvan de vruchten. Iets van het aroma van bewustheid dat op iedere nieuwe persoonlijkheid wordt overgedragen, kan intuïtief worden ervaren op momenten van innerlijke vrede.

De oude leer dat de levensgeschiedenis van onszelf een onuitwisbare indruk achterlaat op ons karakter, ons essentiële zelf, komt in allerlei vormen voor in praktisch iedere beschaving. Plato schrijft erover in zijn 'herinneringsleer': dat de ziel de herinnering aan haar 'ingeboren wijsheid', de ingeboren kennis van 'de waarheid van alle dingen die altijd in de ziel heeft bestaan' zou moeten terughalen en dat, hoewel we vóór iedere terugkeer op aarde verplicht zijn van de wateren van Lethe, de vergetelheid te drinken, zij die wijs zijn niet meer zullen drinken dan nodig is!

De natuur mag dan 'noch wreed noch vriendelijk' zijn, maar haar werkwijze is op bescherming gericht. We herkennen een goddelijke voorzorg in deze gedwongen vergetelheid totdat onze ziel voldoende volwassen is geworden om consequent en welbewust in onze spirituele natuur te leven. Volgens boeddhistische teksten komt er namelijk een tijd dat we niet alleen kennis zullen verkrijgen van ons vorige leven, maar van verschillende vorige levens.

Tegen die tijd zullen we met zulke kennis kunnen omgaan zonder onszelf en anderen schade te berokkenen en zullen we de gave hebben verworven om de wijsheid die ons van nature eigen is onmiddellijk te kunnen herinneren.

Allereerst geloof ik niet dat iemand onvoorwaardelijk kan stellen dat een kind met een aangeboren afwijking inderdaad boet voor een of andere verkeerde daad in een vorig leven of vorige levens. Dat kan het geval zijn; maar dat kan evengoed helemaal niet zo zijn. Is het bijvoorbeeld niet mogelijk dat een terugkerende entiteit, want we zijn in de eerste plaats geest-zielen en niet lichamen, innerlijk ver genoeg is gevorderd om te 'kiezen' voor het karma van een ernstige beperking om zo diepere gevoelens van empathie te kweken voor het menselijk lijden?

Een andere mogelijkheid is dat het reïncarnerende ego tijdelijk vrij moet zijn van de druk die wordt veroorzaakt door bepaalde mentale en emotionele spanningen en daarom een 'beperkt' voertuig kiest.

Het kan ook zo zijn dat wreedheid of egoïsme zo in het karakter zijn gegrift dat dit gebrek het best kan worden weggewerkt door in een gehandicapt lichaam te worden geboren; de les van mededogen kan dan diep worden ingeprent en zijn karakter milder maken.

De universele wet van karma, van actie gevolgd door een bijbehorende reactie, is misschien eenvoudig wanneer ze op fysieke gebeurtenissen wordt toegepast; maar ze wordt uiterst gecompliceerd als we het ingewikkelde netwerk van karmische draden van zelfs maar één persoon proberen te volgen, laat staan dat van miljarden medemensen, die allemaal eeuwenlang ervaringen hebben opgedaan.

'Oordeel niet opdat je niet wordt geoordeeld,' alleen iemand die in staat is de geestelijke geschiedenis van een bepaald mens te lezen zou precies kunnen vaststellen welke karmische wegen in een ver verleden in vorige levens zijn gevolgd, die juist tot die omstandigheden hebben geleid die het reïncarnerende ego in dit leven afhandelt of niet afhandelt.

We hebben allemaal edele en onedele dingen in het weefsel van de ziel gevlochten; maar wanneer we, zoals veel mensen, intuïtief weten dat we verbonden zijn met onze goddelijke ouder, en dat alle vreugde en leed die we ervaren, een onlosmakelijk deel is van ons lot dat we sinds het begin der tijden hebben geweven, dan weten we dat er zelfs in de meest hartverscheurende omstandigheden rechtvaardigheid en schoonheid schuilt.

Een brief van een vriendin die ik vorig jaar november ontving bevestigt dit. Deze werd getypt met een met de mond vastgehouden stokje door iemand die vanaf haar geboorte het trauma van zware invaliditeit heeft moeten doorstaan.

Ze verdient haar brood als kunstenares en besteedt daarnaast alle tijd die ze kan missen aan het werken met kinderen en jonge volwassenen die nog zwaarder gehandicapt zijn dan zijzelf. Ze houdt zich niet bezig met wat ze niet kunnen, maar richt zich op wat ze wél kunnen. Op die manier wakkert ze hun wil en creatieve energie aan om alle talenten waarover ze beschikken te ontwikkelen. Ze schreef: Zorg er alsjeblieft voor dat het verkeerde beeld dat mensen van 'karma' hebben, wordt weggenomen. Noch ik noch andere gehandicapten zijn 'gestraft' door in een beschadigd lichaam te moeten leven. Nee!

Wanneer het bewustzijn de illusies van onjuiste gedachten achter zich heeft gelaten, dan verandert onze houding tegenover invaliditeit op slag, dan verandert ze en beseft men voor eens en altijd dat de beschadigde vorm niet een straf is, maar een heilig voorrecht waardoor men eindelijk de kans krijgt om op een bewust (ontwaakt) niveau te werken.

Het is als het dragen van geschikte kleding om te gaan werken, het beschadigde voertuig is een noodzakelijk en zelfgekozen uiterlijk omhulsel. Ons eigen innerlijke mechanisme laat het huidige lichaam en de huidige omstandigheden toe, om zo aan de voorwaarden voor lering en onderricht te voldoen.

Ieder van ons heeft op een of ander moment moeten boeten voor vroegere verkeerde gedachten of daden. Mensen met een gezond lichaam zijn niet zuiverder dan gehandicapten; ze boeten voor hun fouten via een andere oorzaak-gevolg situatie.

Karma, dit woord zou moeten worden uitgelegd als omstandigheden die de ziel op dit moment heeft gekozen als de beste kans voor de groei van de ziel en ter lering van anderen.
Een krachtig antwoord op de vraag, 'Is het leven rechtvaardig?' van iemand die weigerde verbitterd te blijven en die haar gaven van moed en liefde gewijd heeft aan iedereen die behoefte heeft aan hoop en zelfrespect. Kan iemand van ons zich veroorloven minder te doen?
Laten we elkaar eren en respecteren in het volle besef dat ieder mens die het uithoudingsvermogen en mededogen bezit uitdagingen te aanvaarden die boven het normale uitsteken, zijn bouwsteen toevoegt aan de tijdloze tempel van de ziel.

Bronnen:
Artikel Grace F. Knoche. Theosofisch Genootschap. Proces van zelf-transformatie.
